

Hämnddrama som skär rakt in i vår tid

När regissören Franciska Löfgren tar sig an "Elektra" ligger fokus på modershatet, i en uppsättning som med små medel lyfter tragedin in i vår tid.

Ylva Lagercrantz Spindler - Svenska Dagbladet 260219

Likt en kvinnlig Hamlet stryker Rita Hjelm "Elektra" längs väggarna i det mörka slottet, tillintetgjord av hatet mot sin pappas, kung Agamemnon, baneman.

Regissören Franciska Löfgren har kokat sältan ur Sofokles nästan 2 500 år gamla pjäs. Resultatet är en version som tematiskt mer liknar Hugo von Hofmannsthal's moderna tolkning från 1903, den som befäster mammamonstret och fick psykoanalytikern Carl Gustav Jung att mynta uttrycket "Elektrakomplexet", en kvinnlig variant av Odi-puskomplexet.

Här ligger fokus på mor och dotter-konflikten snarare än på den antika tragedin där alla faller offer för allas hämnd: mamma Klytaimnestras vars dotter Ifigenia har mördats av maken för att han ska få bättre vind i seglen (och därmed vinna det trojanska kriget). Elektra vars pappa har mördats på beställning av mamman. Och så vidare i denna ändlöst eskalerande våldsspiral.

Rita Hjelm's Elektra i moderna kläder fyller Teater Giljotin med en energi lika mörk som teaterns svartmålade väggar, en hämndlystnad som skär genom sekler och rakt in i vår tid av nya krig.

Här blir Elektras unga bror Orestes (Tobias Ulfvebrand) en aningslös mördare, en bricka i hämndspelet som tar sig an beställningsmordet

med en robots precision, påhejad av Elektras outsinliga hat.

Samtidigt bjuder denna nattsvarta tragedi i Löfgrens regi också på comic reliefs, i Henrik Dahls gestaltning av den slängiga överklasstreber Aigisthos, i Klytaimnestras poserande dramaqueen (Sylvia Rauan) och Ulfvebrands shuno till Orestes, en gatusmart kille som med en stor portion humor återger vad som är en iscensättning av hans död, och där dansaren Ulfvebrand i akrobatiska nummer ges mer utrymme.

För när orden inte räcker till tar Jenny Nilsons följsamma koreografi vid i denna hybriduppsättning, med en skådespelarkvintett som bildar allt från (måhända) karyatider till pelare, medan kören är förpassad till en högtalarröst.

"Elektra" är en vacker uppsättning som vågar röra vid det allvarliga i vår tid, en upplevelse som accentueras av den sakrala spelplatsen och Hugo Therkelsons stämningsfulla musik- och ljudsättning. Det är befriande.

Kvar står Chrysothemis med vita blommor vid ännu en grav, Elektras mer dygdiga syster som i Jenny Nilsons andliga uppenbarelse antar en nästan överjordisk Indrakaraktär.